

Al ga je op je kop staan

Van dezelfde auteur:

De belofte
Sushi voor beginners
Zoals ze is
Betraapt!
De vakantie van Rachel
Kom terug bij mij
Die charmante man
Watermeloen
Sterrenregen
Ben je gek

Marian Keyes

Al ga je op je kop
staan

the house of books

Voor Liam

Dit boek is eerder verschenen onder de titel *Lucy gaat trouwen*

Oorspronkelijke titel

Lucy Sullivan is Getting Married (Poolbeg)

Copyright © 1996 by Marian Keyes

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 by The House of Books,
Amsterdam

Vertaling

Trudy Koelemeijer

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagdia

Getty Images

Foto auteur

Iain Philpott

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4361 8

ISBN 978 90 443 4362 5 (e-book)

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

Dankbetuigingen

Ik ben de volgende mensen, die me hebben geholpen bij het schrijven van dit boek, veel dank verschuldigd:

Kate Cruise O'Brien, mijn redactrice, omdat ze zo gemeen was de eerste drie hoofdstukken terug te geven en te zeggen dat ik een betere schrijfster was dan ik dacht en dat ik maar opnieuw moest beginnen. Maar ik vertrouwde haar en begon risico's te nemen, wat ertoe leidde dat ze een eindeloos enthousiasme, aanmoediging en geduld tentoonspredde, zelfs toen mijn zelfvertrouwen een deuk opliep, ik het gevoel had geen echte schrijfster te zijn en het hele gedoe een afschuwelijke vergissing was geweest. Ik ben haar daar oneindig dankbaar voor.

Dank aan iedereen bij Poolbeg, mijn uitgeverij, die hier zo hard aan heeft gewerkt. Aan Nicole Hodson en Lucy Keogh die het manuscript lazen terwijl ik ermee bezig was, me veel lof toezwaaiden en me lieten weten dat ik op de goede weg was, en aan Paula Campbell omdat ze zo moest lachen om het tafereel dat zich in het Russische restaurant afspeelt. Mijn speciale dank gaat uit naar Brenda Darmody omdat ze zo hard gewerkt heeft en zo geduldig was met je-weet-wel. (Met allemaal.)

Dank aan Louise Voss en Jenny Boland, die het boek, terwijl ik het schreef, hoofdstuk voor hoofdstuk doorlazen en er (soms nogal hardhandig) op aandrongen dat ik het volgende hoofdstuk zou schrijven. Ik had het anders misschien nooit afgekregen. Mijn waardering voor hun enthousiasme en aanmoediging is niet in woorden uit te drukken.

Dank aan Belinda Flaherty die het boek las toen het af was en me haar commentaar, suggesties en goedkeuring gaf voor ik het wegstuurde.

Dank aan Jill Richter en Ann Brolan voor het lezen van het begin en voor hun aanmoediging door te gaan.

Dank aan Paula Whitlam voor haar goedkeuring.

Dank aan Geoff Simmonds voor de stokken achter de deur.

Dank aan Eileen Prendergast voor haar commentaar en al het werk

dat ze heeft verricht. En ik wil haar vooral bedanken omdat ik haar verhaal over de videotheek mocht jatten.

Dank aan mijn lieve Tony, voor alles. Voor het feit dat hij het met me uithield terwijl ik op onze huwelijksreis bleef doorwerken en hij niet klaagde toen mijn aandacht meer uitging naar mijn schoot*computer* dan naar zijn shoot. Omdat hij zo moedig was opbouwende kritiek te leveren. Het spijt me van dat blauwe oog. Voor zijn buitengewoon uitzinnige lof, voor het feit dat hij me duizend keer het woord 'opwindig' liet uitschrijven, voor zijn adviezen op welk terrein dan ook: van karakterontwikkeling tot grammatica. En vooral bedankt voor de chocolade en de solero's.

Zonder hem had ik dit boek eigenlijk niet kunnen schrijven.

1

Toen Meredia me eraan herinnerde dat wij, de drie vrouwen met wie ik op kantoor zat en ik, die maandag naar een waarzegster zouden gaan, voelde ik mijn maag van schrik enigszins samentrekken.

‘Je bent het vergeten,’ zei Meredia beschuldigend. Haar dikke gezicht rilde.

Inderdaad. Ik was het vergeten.

Ze sloeg met haar hand op haar bureau en waarschuwde: ‘Je gaat me niet vertellen dat je niet komt, hoor!’

‘Klote,’ fluisterde ik, want daar ging ik heen: naar de klote.

Niet omdat ik er ook maar enig bezwaar tegen had om mijn toekomst te laten voorspellen. Integendeel – dat was meestal tamelijk amusant. Vooral het moment dat ze me gingen vertellen dat de man van mijn dromen niet lang meer op zich zou laten wachten, was altijd een giller.

Soms kon ik zelfs mijn lachen niet houden.

Maar ik was platzak. Hoewel ik net mijn salaris had gekregen, leek mijn bankrekening op een slagveld vol gesneuvelde soldaten, omdat ik nog dezelfde dag een kapitaal had uitgegeven aan geurige oliën die me in het kader van de aromatherapie zouden moeten verjongen, van nieuwe energie voorzien en geestelijk verheffen.

En me bankroet maken, alleen stond dat niet op de verpakking vermeld. Ik geloof dat het de bedoeling was dat ik zo verjongd, vol energie en geestelijk verheven zou zijn dat me dat niet zou kunnen schelen.

Toen Meredia me dus herinnerde aan het feit dat ik me ertoe had verplicht een of andere mevrouw dertig pond te betalen zodat die me zou kunnen vertellen dat ik over het water zou reizen en zelf ook erg helderziend was, besepte ik dat ik het twee weken lang zonder lunch zou moeten stellen.

‘Ik weet niet of ik me dat wel kan veroorloven,’ zei ik nerveus.

‘Je kunt nu niet meer terug!’ bulderde Meredia. ‘Mevrouw Nolan rekent een eenheidsprijsje voor ons. Als jij niet meekomt, moeten wij allemaal meer betalen.’

‘Wie is mevrouw Nolan?’ vroeg Megan achterdochtig terwijl ze van haar computer opkeek, waar ze patience op had zitten spelen. Eigenlijk moest ze de debiteuren uitzoeken die langer dan een maand bij ons in het krijt stonden.

‘De tarotlezeres,’ zei Meredia.

‘Wat is dat nou voor naam, mevrouw Nolan?’ zei Megan op hoge toon.

‘Ze is Ierse,’ protesteerde Meredia.

‘Nee!’ Megan schudde geïrriteerd haar glanzende blonde haren. ‘Ik bedoel: wat is mevrouw Nolan voor naam voor een helderziende? Ze zou Madam Zora moeten heten of zoiets. Mevrouw Nolan is niks. Hoe kun je zo iemand nou geloven?’

‘Nou, zo heet ze nu eenmaal.’ Meredia klonk gekwetst.

‘En waarom heeft ze haar naam dan niet veranderd?’ zei Megan. ‘Fluitje van een cent, heb ik begrepen. Nietwaar, zogenaamde Meredia?’

Er volgde een pijnlijke stilte.

‘Of moet ik “Coral” zeggen?’ vervolgde Megan triomfantelijk.

‘Nee, dat moet je niet,’ zei Meredia. ‘Ik heet Meredia.’

‘Ja hoor,’ zei Megan sarcastisch.

‘Het is echt zo!’ zei Meredia woest.

‘Laat je geboortebewijs dan eens zien,’ daagde Megan haar uit.

Megan en Meredia waren het over de meeste dingen niet met elkaar eens, en vooral niet over Meredia’s naam. Megan was een nuchtere Australische met een laag onzingehalte. Sinds ze drie maanden geleden als invalkracht was begonnen, had ze er voortdurend op gehamerd dat Meredia niet Meredia’s echte naam was. Waarschijnlijk had ze gelijk. Hoewel ik erg dol op Meredia was, moest ik toegeven dat haar naam aan alle kanten rammelde. Ik had altijd het gevoel dat hij in elkaar was geflanst van oude eierdozen.

Maar in tegenstelling tot Megan zag ik het probleem niet zo.

‘“Coral” kan ik dus afschrijven?’ Megan haalde een notitieblokje uit haar tas en haalde ergens een streep doorheen.

‘Ja,’ zei Meredia stijfjes.

‘Mooi,’ zei Megan. ‘De C’s kunnen we dus schrappen. Tijd voor de D’s. Daphne? Deidre? Dolores? Denise? Diana? Dinah?’

‘Hou op!’ zei Meredia. Ze zag eruit of ze elk moment in tranen kon uitbarsten.

‘Ja, hou nu maar eens op.’ Hetty legde vriendelijk haar hand op Megans arm, want zo was Hetty. Ze mocht dan een bekakte tante zijn, maar ze was ook een aardig, vriendelijk mens dat altijd olie op de woeste golven gooide. Dat betekende natuurlijk dat er weinig lol aan haar te beleven viel, maar niemand is nou eenmaal volmaakt.

Zodra je haar zag, wist je meteen dat Hetty een bekakte tante was. Niet alleen omdat ze het uiterlijk van een paard had, maar ook omdat ze zich zo belachelijk kleepte. Hoewel ze niet ouder dan een jaar of vijfendertig was, droeg ze van die vreselijke tweed-rokken en bloemetjesjurken die eruitzagen of het erfstukken waren. Ze kocht nooit nieuwe kleren, wat erg jammer was want een van de voornaamste dingen die kantoorpersoneel met elkaar verbond, was het pronken met de buit die je als je salaris binnen was, had binnengesleept bij kledingwinkels.

‘Ik wou dat die Australische trut eens terugging naar d’r kangoe-roes,’ mompde Meredia tegen Hetty.

‘Zo lang zal ze wel niet meer blijven,’ zei Hetty troostend. Toen zei ze iets bekakts. Ze zei: ‘Kop op, kindje.’

‘Wanneer ga je weg?’ wilde Meredia van Megan weten.

‘Zodra ik de pegels bij mekaar heb, dikke,’ antwoordde Megan.

Megan maakte een rondreis door Europa, maar had even geen geld meer. Ze zei voortdurend tegen ons dat zodra ze geld had om te vertrekken, ze pleite zou zijn naar Scandinavië of Griekenland of de Pyreneeën, of naar West-Ierland.

Tot die tijd moesten Hetty en ik de akelige oproeren zien te sussen die bij tijd en wijle uitbraken.

Ik was er zeker van dat een groot deel van de onderlinge vijandigheid werd veroorzaakt door het feit dat Megan lang en gebruind was en er fantastisch uitzag, terwijl Meredia klein en dik was en er niet zo fantastisch uitzag. Meredia was jaloers op Megans schoonheid terwijl Megan de pest had aan het excessieve overgewicht van Meredia. Toen Meredia geen kleren kon vinden die haar pasten, begon Megan niet, zoals wij, haar medeleven met Meredia te betuigen, maar brulde: ‘Zeik niet zo, spekknoedel, ga verdomme aan de lijn!’

Maar dat deed Meredia nooit. En ondertussen veroorzaakte ze menig auto-ongeluk als ze zich op straat waagde, want in plaats van haar omvang te verdoezelen door het dragen van verticale strepen en donkere kleuren, leek ze haar kleren zo uit te zoeken dat haar omvang

er juist door werd benadrukt. Ze was verknocht aan de laagjesmode: ze droeg lagen en lagen en lagen over elkaar. Echt een verschrikkelijke hoop. Hele lappen stof, meters en meters fluweel, gedrapeerd en aan elkaar geknoopt en geklit, vastgepind met broches en bij elkaar gehouden door sjaals die ze om haar omvangrijke taille bond en schikte.

En hoe meer kleur, hoe beter. Karmozijnrood en vermiljoen en zonnig oranje en vlammen rood en magenta.

En dan heb ik het alleen nog maar over haar haar. Net als maatschappelijk werksters had ze een grote voorliefde voor henna.

‘Zij eruit of ik eruit,’ mompelde Meredia terwijl ze Megan onheilspellend aankeek.

Maar dat was grootspraak. Meredia werkte al heel lang op ons kantoor – als je haar hoorde al sinds de oudheid; in werkelijkheid een jaar of acht – en ze was er nog nooit in geslaagd een andere baan te krijgen. Ze had ook nog nooit promotie gemaakt, maar dat weet ze met een zekere verbittering aan het falende directiebeleid. (Hoewel al die mollige heren geen enkele barrière leken te ondervinden op hun weg naar de top, gezien de diverse hoge posities die ze in ons bedrijf bekleedden.)

Maar ja: ik was een zachtgekookt ei vergeleken bij Megan en ik gaf me tegenover Meredia dus zonder veel morren gewonnen. Ik slaagde er zelfs in mezelf ervan te overtuigen dat het maar goed was dat ik geen geld meer zou hebben – als ik het twee weken lang noodgedwongen zonder lunch zou moeten stellen, zou dat een grote impuls zijn voor het vermageringsdieet dat ik voortdurend leek te moeten volgen.

En Meredia herinnerde me aan nog iets wat ik over het hoofd had gezien. ‘Het is net uit tussen jou en Steven,’ zei ze. ‘Het is precies de goede tijd om een waarzegster te raadplegen.’

Hoewel ik het niet graag toegaf, raakte ze een gevoelig punt. Nu ik erachter was gekomen dat Steven niet de man van mijn dromen was, was het nog slechts een kwestie van tijd voor ik een of andere paranormale zoektocht zou gaan ondernemen om erachter te komen wie dat dan wel zou zijn. Dat soort dingen deden mijn vriendinnen en ik nu eenmaal, hoewel het allemaal niet meer dan een geintje was en niemand die waarzegsters echt geloofde. In elk geval zouden we geen van allen toegeven dat we ze geloofden.

Arme Steven. Wat was hij uiteindelijk een teleurstelling gebleken.

Vooraf omdat het zo veelbelovend was begonnen. In het begin vond ik hem fantastisch – zijn niet meer dan gemiddeld knappe uiterlijk werd in mijn ogen opgewaardeerd tot de klasse van een Adonis door zijn blonde krullen, zijn zwarte leren broek en zijn motor. Hij leek wild en gevaarlijk en zorgeloos – ja toch? Motoren en zwarte leren broeken waren toch het uniform van wilde, gevaarlijke en zorgeloze mannen?

Natuurlijk dacht ik dat ik geen kans bij hem maakte, dat iemand die zo knap was als hij aan elke vinger wel tien meisjes kon krijgen en zeker niet geïnteresseerd zou zijn in iemand die zo gewoontjes was als ik.

Want ik was echt gewoontjes. Ik zag er in elk geval gewoontjes uit. Ik had gewoon bruin krulhaar en ik gaf zoveel geld uit aan ontkroezingsmiddelen dat mijn administratie er aanzienlijk door zou zijn versimpeld als mijn salaris rechtstreeks naar de drogist om de hoek van mijn werk zou worden overgemaakt. Ik had gewone bruine ogen en, als straf voor het feit dat ik Ierse ouders had, zo'n acht miljoen gewone sproeten – één voor iedere Ier die tijdens de aardappelhonger-nood was gestorven, zoals mijn vader altijd zei als hij wat ophad en melodramatisch over 'the old country' mijmerde.

Maar hoe gewoontjes ik ook was, Steven vroeg me mee uit en gedroeg zich alsof hij me aardig vond.

In het begin snapte ik nauwelijks waarom zo'n sexy man als Steven bij mij wilde zijn.

En ik geloofde natuurlijk geen woord van wat hij allemaal zei. Toen hij zei dat ik het enige meisje in zijn leven was, nam ik aan dat hij loog. Toen hij zei dat ik er leuk uitzag, zocht ik daar onmiddellijk iets achter en liep er aan alle kanten onderzoekend omheen om te zien wat hij van me wilde.

Niet dat het me echt iets kon schelen, ik nam alleen aan dat het de voorwaarden waren waaronder je met een man als Steven omging.

Het duurde een poosje voor ik beseftte dat hij oprecht was en dat hij dat soort dingen niet tegen ieder meisje zei.

Ik besloot dus schoorvoetend dat ik er verrukt van was, maar eigenlijk was ik alleen maar in de war. Ik was er zo zeker van geweest dat hij een volledig geheim ander leven leidde waar ik niets van mocht weten – dat hij bijvoorbeeld midden in de nacht de deur uit ging om met zijn Harley naar het strand te gaan om daar met onbekende vrouwen

de liefde te bedrijven en dat soort dingen. Zo'n type leek hij me wel.

Ik had verwacht dat het een kortdurende, gepassioneerde, adembenemende relatie zou worden, waarin mijn zenuwen op de proef zouden worden gesteld door het wachten op zijn telefoontjes en dat mijn hele lichaam zou overstromen van extase als hij uiteindelijk inderdaad zou bellen.

Maar hij belde me altijd als hij dat had beloofd. En hij zei altijd dat ik er fantastisch uitzag, wat voor kleren ik ook aanhad. Niet dat ik daar gelukkiger van werd, integendeel: ik voelde me er onbehaaglijk onder.

Van dubbele bodems of dubbele tongen bleek geen enkele sprake, en ik voelde me merkwaardig beduveld door het leven.

Hij begon me te aardig te vinden.

Op zekere morgen werd ik wakker en lag hij op zijn elleboog geleund naar me te staren. 'Je bent mooi,' mompelde hij, en dat voelde erg verkeerd.

Als we met elkaar naar bed gingen zei hij miljoenen keren koortsig en hartstochtelijk: 'Lucy, Lucy, o god, Lucy,' en ik probeerde mee te doen en net zo koortsig en hartstochtelijk te zijn, maar ik voelde me alleen maar dwaas.

En hoe meer genegenheid hij voor me leek op te vatten, hoe verder ik van hem wegdreef, tot ik uiteindelijk nauwelijks lucht meer kreeg als hij bij me was.

Ik stikte in zijn bewieroking, hij smoorde me in zijn aanbidding. Zo aantrekkelijk was ik nu ook weer niet, dacht ik voortdurend onwillekeurig, en als hij vond van wel, dan was er duidelijk iets mis met hem.

'Waarom ben je eigenlijk zo gek op me?' vroeg ik hem iedere keer weer opnieuw.

'Omdat je mooi bent,' of: 'Omdat je sexy bent,' of: 'Omdat je zo op en top vrouw bent,' – dat soort misselijkmakende antwoorden gaf hij dan altijd.

'Nee, dat ben ik niet,' zei ik dan wanhopig. 'Hoe kun je dat nu zeggen?'

'Als ik niet beter wist, zou ik denken dat je me van je af wilde.' Hij glimlachte teder.

Die tederheid was waarschijnlijk de druppel die de emmer deed overlopen. Zijn tedere lachjes, zijn tedere blikken, zijn tedere kussen, zijn tedere strelingen – al die tederheid, het was een nachtmerrie.

En hij was ook zo aanrakerig, zo tactiel! Vreselijk vond ik het.

Waar we ook waren, overal hield hij mijn hand vast en stelde me trots voor als 'zijn vrouw'. In de auto legde hij zijn hand op mijn dij, als we televisie keken lag hij bijna boven op me. Hij zat voortdurend aan me, streekte me over mijn arm of mijn haar of mijn rug, net zo lang tot ik het niet meer kon verdragen en hem van me af moest duwen.

Op het laatst begon ik hem Lijmpot te noemen.

Zelfs recht in zijn gezicht.

Naarmate de tijd verstreek, wilde ik elke keer als hij me aanraakte mijn huid van me af scheuren en maakte alleen al de gedachte met hem naar bed te gaan me misselijk.

Op een dag zei hij dat hij een grote tuin en een huis vol kinderen wilde, en toen was de maat vol!

Ik maakte het uit, zonder pardon.

Ik kon me niet voorstellen dat ik hem ooit aantrekkelijk had gevonden, want tegen die tijd leek hij me de weerzinwekkendste man die er op de aardbol rondliep. Hij had nog steeds zijn blonde haar en zijn leren broek en zijn motor, maar daar trapte ik niet langer in.

Ik verachtte hem omdat hij zo dol op me was. Ik vroeg me af waarom hij met zo weinig genoegen nam.

Mijn vriendinnen begrepen geen van allen waarom ik het met hem uitmaakte. 'Maar hij was zo fantastisch,' riepen ze uit. 'Maar hij was zo lief voor je. Het was een lot uit de loterij,' protesteerden ze. Waarop ik antwoordde: 'Welnee, het was gewoon een doetje.'

Hij had me teleurgesteld.

Ik had gebrek aan respect verwacht en had in plaats daarvan aanbidding gekregen, ik had ontrouw verwacht en kreeg onvoorwaardelijke trouw, ik had ontreddering verwacht en kreeg voorspelbaarheid en (het allerteleurstellendste) ik had een wolf verwacht maar was afgescheept met een schaap.

Het is vreselijk als de aardige jongen op wie je zo gek bent een absolute, leugenachtige, bedrog plegende klootzak blijkt te zijn. Maar het is bijna net zo erg als de kerel van wie je dacht dat hij een onbetrouwbare hartenbreker was, een ongecompliceerde en aardige jongen blijkt te zijn.

Ik brak me een paar dagen het hoofd over de vraag waarom ik verliefd werd op mannen die niet aardig voor me waren en waarom ik niet hield van degenen die dat wel waren.

Zou ik iedere man die me in de toekomst goed behandelde dan altijd blijven verachten? Was het dan mijn noodlot om alleen de mannen te willen die mij niet wilden?

Ik werd midden in de nacht wakker terwijl ik me afvroeg hoe het met mijn zelfwaardering zat – waarom voelde ik me alleen op mijn gemak als ik slecht werd behandeld?

Tot ik me realiseerde dat de kreet ‘Houd ze aan het lijntje, dan komen ze vanzelf’, niet voor niets al honderden jaren bestond. En ik ontspande me – uiteindelijk was ik niet degene die de regels stelde.

En wat dan nog als mijn ideale man een egoïstische, betrouwbare, ontrouwe, loyale, bedrog plegende, liefhebbende flirt was die me op handen droeg, nooit belde terwijl hij zei dat hij dat wel zou doen, me het gevoel gaf dat ik de meest bijzondere vrouw van de kosmos was en me met al mijn vriendinnen probeerde te bedriegen? Was het mijn fout dat ik Jekyll en Hyde verenigd wilde zien in een man, en liefst nog wat andere, volstrekt tegenstrijdige karakters erbij?

2

Er leek een rechtstreeks verband te bestaan tussen de moeite die het kostte om het huis van een waarzegster te vinden en hoe goed haar reputatie was. Hoe ontoegankelijker en ontmoedigender de weg erheen was, hoe hoger de kwaliteit van haar voorspellingen, zo was de wijdverspreide mening.

In dat licht bezien moest mevrouw Nolan briljant zijn, want ze woonde in een afgrijselijke, desolate buitenwijk aan de rand van Londen, zo obscuur en afgelegen dat we er met Hetty's auto naartoe moesten.

‘Waarom nemen we de bus niet?’ vroeg Megan toen Hetty aankondigde dat we de benzinekosten moesten delen.

‘Er komen daar geen bussen meer,’ zei Meredia vaag.

‘Waarom niet?’ vroeg Megan.

‘Daarom niet,’ zei Meredia.

‘Hoezo dan?’ Ik was nieuwsgierig.

‘Er heeft een... incidentje plaatsgevonden,’ mompelde Meredia, en meer wilde ze er niet over kwijt.

Maandag vijf uur precies verzamelden Megan, Hetty, Meredia en ik ons op de trap voor het gebouw waar we werkten. Hetty haalde haar auto op, die een aantal kilometers verderop geparkeerd stond, want zo gaat dat nu eenmaal in Londen, en vervolgens stapten we in.

De rit was een nachtmerrie. Tijdenlang werden we opgehouden door de verkeerschaos of reden we door anonieme voorsteden, om vervolgens op een snelweg uit te komen. Nadat we daar nog eeuwen hadden gereden, kwamen we via een afrit in een wijk met gemeentewoningen.

En het was me de wijk wel!

Mijn twee broers ('Christopher Patrick Sullivan' en 'Peter Joseph Mary Plunkett Sullivan', zoals ze door mijn rabiaat katholieke moeder waren gedoopt) en ik waren in een wijk met gemeentewoningen opgegroeid, dus ik had al het recht van de wereld om dit soort wijken en de onmenselijkheid ervan te bekritisieren zonder een linkse rakker genoemd te worden. De buurt waarin ik was opgegroeid, riep echter bij lange na niet de apocalyptische visioenen op die je hier, in de buurt waarin mevrouw Nolan woonde, kreeg.

Twee enorme grijze huizenblokken doemden als uitkijktorens op boven ettelijke honderden miezerige, vierkante grijze huisjes waartussen een stuk of wat straathonden doelloos ronddoolden, halfhartig op zoek naar iemand die ze konden bijten.

Nergens viel ook maar een sprankje groen te bekennen.

In de verte lag een klein betonnen rijtje winkels, bijna volledig dichtgetimmerd, op een snackbar, een bookmaker en een slijter na. Misschien was het mijn overactieve verbeelding, maar door de avondschemering had ik durven zweren dat ik vier mannen op paarden voor de snackbar zag rondhangen. Het zag er allemaal veelbelovend uit. Mevrouw Nolan was kennelijk nog beter dan ik al had gedacht.

'Mijn god!' zei Megan, haar gezicht verwrongen van afschuw. 'Wat een misère!'

'Ja, hè?' Meredia glimlachte trots.

Te midden van al die grijsheid lag een lapje grond dat een of andere stadsplanner kennelijk had voorbestemd om er een kleine, groene oase van te maken waarin lachende gezinnen in de zon zouden spelen, maar dat door de plantsoenendienst kennelijk al decennia geleiden was opgegeven.

Door het halfduister van de avondschemering zagen we er een

groepje van zo'n vijftien kinderen rondhangen. Ze stonden om iets heen wat verdacht veel op een uitgebrande auto leek.

Hoewel het een bitterkoude avond in maart was, hadden ze geen van allen een jas aan (zelfs hun kogelvrije vesten hadden ze thuisgelaten) en zodra ze ons zagen staakten ze hun criminele activiteiten en kwamen luid schreeuwend op ons af rennen.

‘Goeie god!’ riep Hetty. ‘Doe jullie portieren op slot!’

Alle vier de portieren klikten tegelijk dicht terwijl de kinderen om de auto heen zwermden en ons met hun oude en wijze ogen begonnen aan te staren.

Wat hen nog griezeliger maakte was het feit dat ze zich met zwart spul hadden ingesmeerd, waarschijnlijk gewoon olie of verschroeid metaal van de uitgebrande auto, maar het zag eruit als camouflageverf.

We zagen hun monden bewegen alsof ze iets tegen ons zeiden.

‘Wat zeggen ze?’ vroeg Hetty bang.

‘Volgens mij vragen ze of we voor mevrouw Nolan komen,’ zei ik onzeker.

Ik opende het raampje een fractie van een centimeter en door de spraakwaterval van kinderlijke stemmen heen kreeg ik bevestigd dat dat inderdaad was wat ze vroegen.

‘Poeh! De autochtonen zijn ons goedgezind!’ zei Hetty glimlachend terwijl ze denkbeeldig zweet van haar voorhoofd wiste en een diepe zucht van verlichting slaakte.

‘Vraag het ze eens, Lucy.’

Zenuwachtig draaide ik het raampje nog wat verder open. ‘Eh... we komen voor mevrouw Nolan,’ zei ik.

Een kakofonie van schrille stemmen maakte duidelijk waar we moesten zijn, maar een stuk of vier, vijf meisjes kregen ruzie over de vraag wie ons de weg mocht wijzen. Onderwijl bleven wij maar zitten tot ze zouden ophouden met hun venijnige gekrakeel.

‘Kom, we stappen uit.’ Megan klonk wat verveeld. Zij liet zich door een menigte halfwilde kinderen niet zomaar uit het veld slaan. Ze opende het portier en stapte over een stel kinderen heen die op het asfalt lagen te vechten.

Toen stapten Hetty en ik uit.

Zodra Hetty haar voet buiten de auto had gezet begon een mager, pezig klein meisje met het gezicht van een vijfendertigjarige beroeps-

gokster aan haar jas te trekken. ‘Hé, ik en mijn maat passen wel op uw auto,’ beloofde ze.

Haar maat, die nog magerder en kleiner was en eruitzag als een onvriendelijk aapje, knikte zwijgend.

‘Dank je wel,’ zei Hetty vol afgrijzen, terwijl ze probeerde het kind van zich af te schudden.

‘We zorgen wel dat er niets mee gebeurt,’ zei het vroegwijze meisje, nog iets dreigender en nog steeds zwaar aan Hetty’s jas hangend.

‘Je moet ze geld geven,’ stelde Megan geërgerd voor. ‘Snap je dat dan niet?’

‘Neem me niet kwalijk, zeg!’ zei Hetty beledigd. ‘Geen sprake van. Dat is chantage.’

‘Wil je dat de wielen nog onder je auto zitten als je terugkomt of niet?’ vroeg Megan.

Het kleine meisje en haar aapje keken de woordenwisseling geduldig en met de armen over elkaar aan. Nu een verstandige en door de wol geverfde vrouw als Megan het heft in handen had genomen, wisten ze dat het wel goed zou komen.

‘Hier,’ zei ik, terwijl ik de vijfendertigjarige een pond gaf.

Ze nam hem met een grimmig knikje aan.

‘Zo, en kunnen we dan nu alsjeblieft onze toekomst laten voorstellen?’ vroeg Megan ongeduldig.

Meredia, de grote dikke schijtluis, was gedurende de woordenwisseling met de Kinderen uit de Hel in elkaar gedoken in de auto blijven zitten. Ze wachtte tot ze waren weggekuierd voor ze zichzelf naar buiten wurmde.

Maar zodra ze haar zagen verschijnen, kwamen ze met gezwinde spoed terug. Zo vaak gebeurde het niet dat hun pad werd gekruist door een van top tot teen in vuurrood kreukfluweel gehulde vrouw van honderd kilo met bijpassend haar. En als het een keer gebeurde, zoals nu, wisten ze meteen het onderste uit de kan te halen. Ze lieten de gelegenheid tot een gratis avondje lol vol spotternij en gepest niet zomaar aan hun neus voorbijgaan.

Het krijsende gelach dat uit die parodieën van kinderen opsteeg was bloedstollend.

Hun commentaren varieerden van: ‘Krijg nou de klere! Moet je die vette koe eens zien!’ tot: ‘Krijg de tyfus! Ze heeft d’r moeders gordijnen aangetrokken!’ en: ‘Krijg de pestpokken! Wat een verschrik-

king!’ en: ‘Krijg nou wat! Waar blijven de boten van Greenpeace?’

De arme Meredia sjokte, met een gezicht net zo rood als al het overige aan haar, als de rattenvanger van Hamelen naar de voordeur van mevrouw Nolan, terwijl een zwerm kinderen achter haar aan rende en danste, haar uitlachte en haar beledigingen toeschreeuwde. Er stond een carnavaleske sfeer, alsof het circus in de stad was, terwijl Hetty, Megan en ik ons beschermend om Meredia heen groepeerden en halfslachtige pogingen deden de kinderen weg te jagen.

Toen zagen we het huis van mevrouw Nolan. Het kon niet missen.

Het had bakstenen muren, dubbele beglazing en aan de voorkant stak een kleine glazen portiek naar buiten. Voor alle ramen hingen kanten vitrages met schulpranden met daarachter kunstig geornamenteerde Oostenrijkse jaloezieën. De kozijnen stonden berstensvol prullaria: porseleinen paardjes en glazen hondjes en koperen kannetjes en kleine harige dingetjes in kleine houten schommelstoelen. Duidelijke tekenen van welvarendheid die het huis van mevrouw Nolan er tussen de andere huizen deed uitspringen. Ze was kennelijk een ster onder de tarotlegsters.

‘Bel jij maar aan,’ zei Hetty tegen Meredia.

‘Nee, jij,’ zei Meredia.

‘Maar jij bent hier al eerder geweest,’ zei Hetty.

‘Ik doe het wel,’ verzuchtte ik terwijl ik over hen heen naar de bel reikte en erop drukte.

Toen de eerste maten van ‘Greensleeves’ door de gang klonken, begonnen Megan en ik tegelijk te giechelen.

Meredia draaide zich om en keek ons woest aan. ‘Hou je kop,’ siste ze. ‘Een beetje eerbied graag. Deze vrouw is de beste. Ze is de absolute meesteres.’

‘Daar komt ze. O, mijn god. Ze komt eraan,’ fluisterde Hetty schor van opwinding toen er een schaduw achter het matglas verscheen. Hetty ging niet zo vaak de deur uit.

‘Jezus, Hetty, wanneer word je nou eens wakker,’ zei Megan minachtend.

De deur ging open en in plaats van een exotische, duistere, helderziende vrouw stond er een jongeman met een gezicht op onweer.

Tussen zijn benen stond een klein kind met een smerig gezicht ons aan te staren.

‘Ja?’ zei hij terwijl hij ons onderzoekend opnam. Zijn ogen werden

van schrik wat groter toen hij Meredia's vuurrode gestalte ontwaarde.

'Is mevrouw Nolan thuis?' vroeg ik.

Hij loerde me achterdochtig aan en besloot toen kennelijk dat hij mij wel kon vertrouwen.

'Ze is bezig,' mompelde hij.

'Waarmee dan?' drong Megan ongeduldig aan.

'Eten,' zei hij.

'Mogen we dan misschien binnenkomen om te wachten?' vroeg ik.

'Ze verwacht ons,' probeerde Meredia.

'We hebben een lange rit achter de rug,' legde Hetty uit.

'Een ster heeft ons de weg gewezen,' zei Megan gniffelend vanuit de achterhoede.

We draaiden ons alle drie om en keken haar geërgd aan.

'Sorry,' mompelde ze.

De jongeman leek dodelijk beledigd door het gebrek aan eerbied waarmee zijn moeder werd bejegend, of misschien was het wel zijn oma of nog iets anders, en hij maakte aanstalten de deur te sluiten.

'Nee, niet doen alsjeblieft,' smeekte Hetty. 'Ze heeft er spijt van.'

'Ja,' riep Megan vrolijk uit.

'Nou, goed dan,' zei hij wrokkig, en liet ons binnen in een klein gangetje, nauwelijks groot genoeg om ons alle vier te kunnen bergen.

'Wacht hier,' beval hij. Vervolgens ging hij een andere ruimte binnen, waarschijnlijk de keuken, te oordelen naar de rook en het gerinkel van serviesgoed en de geur van gebakken eieren die tevoorschijn kwamen toen hij de deur opende en weer verdwenen toen hij hem achter zich dichttrok.

De muren van de gang hingen tot de nok toe vol met schilderijtjes en barometers en wandkleedjes en hoefijzers. Toen Meredia zich heel even bewoog, stootte ze meteen een foto van een bijzonder groot gezin van de muur. Toen ze zich vooroverboog om hem op te rapen, stootte ze met haar achterwerk tien andere schilderijtjes op de grond.

Ze lieten ons een eeuwigheid in de gang wachten, terwijl van achter de gesloten deur geluiden van gepraat en gelach klonken.

Maar uiteindelijk had mevrouw Nolan haar eten op en behaagde het haar naar ons toe te komen. Ik kon het niet helpen, maar ik was teleurgesteld toen ik haar zag – ze zag er zo gewoon uit. Geen rode hoofddoek of gouden ooring te bekennen.

Ze droeg een bril, had een permanentje en droeg een beige trui en

een trainingsbroek en, het ergste van alles: slippers. En ze was petietrig! Ik was ook niet zo groot, maar zij kwam nauwelijks tot aan mijn middel.

‘Goed, meisjes,’ zei ze, opgewekt en zakelijk. Ze had een Iers accent, Dublin zo te horen. ‘Wie gaat er mee?’

Meredia ging als eerste. Toen Hetty. Toen ik. Megan wilde als laatste, zodat ze van ons kon horen of mevrouw Nolan haar geld wel waard was.

3

Toen ik aan de beurt was, ging ik een kamer binnen die kennelijk de ‘nette kamer’ van het gezin was. Ik kwam nauwelijks langs de deur omdat de kamer volgepropt stond met meubels en andere spullen. Een geborduurd haardscherf stond naast een enorm mahoniehouten buffet dat kreunde onder het gewicht van nog meer prullaria. Overal waar je keek stonden voetenbankjes en mimisets, en over een bruin-fluwelen bankstel lagen nog steeds de doorzichtige plastic hoezen.

Mevrouw Nolan zat op een van de met plastic bedekte stoelen en ze gebaarde dat ik op de stoel tegenover haar moest gaan zitten.

Terwijl ik me langs het meubilair heen naar de stoel worstelde, begon ik me zenuwachtig en opgewonden te voelen. Want hoewel mevrouw Nolan eruitzag of ze zich eerder thuis zou voelen bij het schrobben van Hetty’s keukenvloer, moest ze haar reputatie als waarzegster toch ergens aan hebben verdiend. Wat zou ze me vertellen? vroeg ik me af. Wat zat er voor me in het vat? ‘Ga zitten, mop,’ zei ze.

Ik ging zitten, met mijn achterste balancerend op de rand van de met plastic bedekte stoel.

Ze keek me aan. Was het sluw? Of wijs?

Ze sprak. Klonk ze profetisch? Of onheilspellend?

‘Je hebt een lange weg afgelegd, moppie,’ zei ze.

Ik schrok op. Ik had niet verwacht dat we onmiddellijk zouden beginnen. En ze had meteen zo raak gesproken! Ja, ik had inderdaad een lange weg afgelegd vanaf mijn kindertijd in die grauwe buurt in Uxbridge. ‘Ja,’ stemde ik aarzelend toe, nogal aangeslagen door haar inzicht.